

BODÓNÉ CSIBA GIZELLA

Miről szólok?

Ha számotokra már nem létezem,
ha szívetek egy kicsiny sarkában nem kuporgok,
akkor miről szólok?

Ha hajnali ébresztésre nem kértek,
kávét nem kell vinnem a vekkerszóhoz,
akkor miről szólok?

Ha vajás kenyeret nem kell kennem,
vacsorát nem terítek a sóhoz,
akkor miről szólok?

Ha köröttem sorra elköszöntek,
s nem kell sietnem aggódókhoz,
akkor miről szólok?

Ha jó szóval sem kell, hogy szolgáljak,
mondandóm senkihez nem íródott,
akkor miről szólok?

Ha kérdéseimre nem feleltek,
s nem tudjátok, hogy értetek halódok,
akkor miről szóltok?

Épül a világ

Kis dolgainkból épül a világ,
szalmaszálból tapasztódik a fészek,
köldökzsínórtól vágott szárnyaink
repülni tanulnak, s messze érnek.

A birsfa és termése

Törzsembe rajzolt évgyűrűk sokasodnak. Itt maradtam, mint lombtalan fa decemberi ágán a nedvét vesztett, barnára szikkadt gyümölcs, mit a levelek között nem láttak meg a szüretelők. Egy eltévedt szél még átölel, meglepődik magától, tovább oson, - Pardon, – mondja – nem téged akartalak. Lógok itt fenn, s eltűnődöm ég és föld között, mindenek kénye kedvére kitéve, - csípős nyelvű ködnek, zsémbelő sirálynak, rekedt varjúnak, célba dobáló ifjúságnak, - hogy hogyan is fogantam a tavaszon, hogyan értem be a nyáron, s miért maradtam, amikor már mindenkit leszüreteltek mellettem?

Innen látom a világot, de nem sok kedvvel nézem a centisre nyírt, gondosan gyomirtózott fűvet, betonutat, beton járdát, beton szíveket. A fényesre lakkozott autóikkal hétvégén megérkező motorizált hangoskodókat. Decibelek remegtetik a levegőt körülöttük, a rigó elnémul felháborodásában.

Élet-Fának csúcsán üldögélek, földhöz már nem tartozom, s bár tartófám ég felé nyúl, még oda sem tartozom.

Lenn a hangyaboly szorgosait figyelem, mint afrikai rabszolgák, vonulnak hosszú sorban, mindegyikük cipel magánál nagyobb málhát, élete batyuját, viszi sebesen a boly-várba, mit egyetlen kutya képes szétkotorni, vagy egy fűnyíró pörgőkereke félretolni, hangya-seregestől, gyűjteményestől, - ahogy a hatalom teszi – erősen földbe cövekelt lábaimnál.

Lassan majd korhadok, gyökereim elgyengülnek, kidőlnek, virágba új tavaszon már nem borulok, ezt az egyetlen hűséges, száradt gyümölcsöm őrzöm emlékezetül, hogy milyen volt termésem – az a több mázsa, még néhány éve, melytől földig roskadtak ágaim, megcsókolva a földet, mely táplálta, s melyet arany-színre gömbölyödő fanyar-édessé érlelt az áldott Nap. Egyedül maradtam a korona tetején, himbál a szél.

Azt mondom: azért szép volt az élet!

Az élet csak egy pillanat

Köd szítál öreg szítán,
rozsdás rostélyán fennakad
néhány sűrűbb gombolyag,
az élet csak egy pillanat.

Levelek ijedt figyelme,
lassan hullaniuk kellene,
még nincs itt a tél szele, de
csípős reggel bújik sövény alatt.

Az élet csak egy pillanat!

Vénusz tűz

Matt arany fátyolon át tündöklő ragyogásban
font át a fény, s e fényes burokban, mint egy tojásban ültem a
világmindenség közepén.

S ahogy nőttön-nőtt hálóját terítve ez a
szeretet szövvény, mint egy léggömb
emelkedett, spirálisan vibrálva, felfelé,
könnyedén.

Már emelt is lágyszövetű aura-burkába,
mint bimbóból kinyíló virágszirom
vajúdott, s vénuszi tűz született
gyöngyházsín pörgésben a világra.